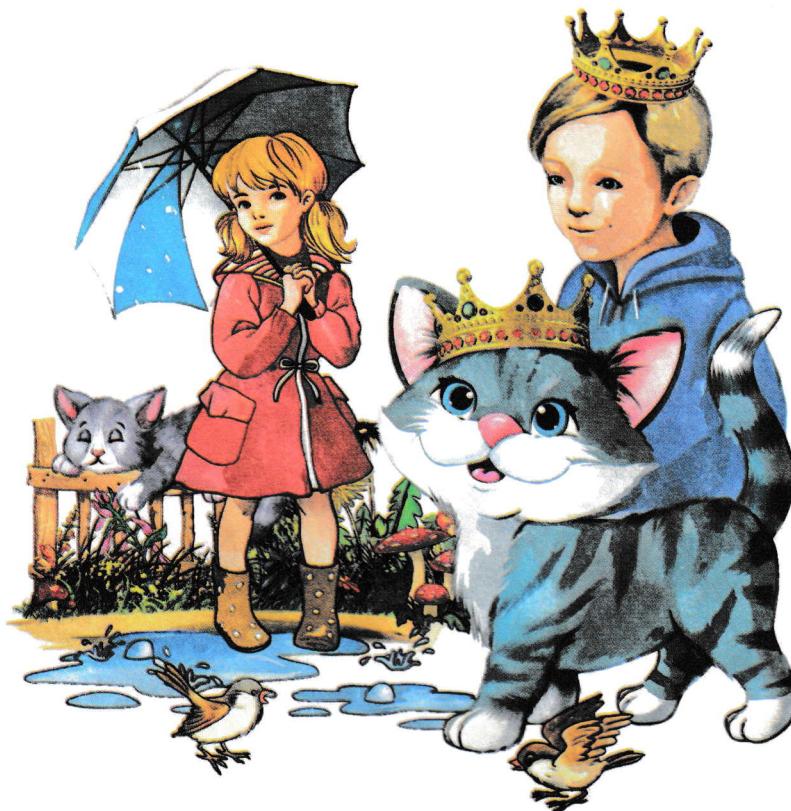

Printul, Miorlau

CUPRINS

<i>Martie</i>	5
<i>Învățătoarea</i>	7
<i>Prințul Miorlau</i>	9
<i>Visul lui Fănel</i>	14
<i>Lizuca Uituca</i>	15
<i>Minciuna</i>	19
<i>Domnișoara de smântână</i>	20
<i>În țara lui Mură-n gură</i>	25
<i>Cu nasu-n carte</i>	31
<i>Cea mai cruntă dintre fiare</i>	33
<i>Cu încetinatorul</i>	39

MARTIE

Ultima ninsoare-a prins să cearnă...
Fulgul mare-a sărutat tăpșanul.
Mamă, când nici nu-mplinisești anul,
Tu mi-ai arătat întâia iarnă.

Mi-ai purtat mânuța peste nea,
Ca să simt că-i rece, moale, bună,
Și-ai privit cu mine împreună
Țurțurul ca un tăiș de stea.

Toate anotimpurile-apoi,
Rând pe rând, le-ai colindat cu mine,
Ca să-nvăț mai iute și mai bine
Mândrele priveliști de la noi.

Și-n căsuță minții să încapă
Bogăția-atâtor înțelesuri
Câte spice se îndoiae-n șesuri,
Câte ceruri se răsfrâng în apă.

Tu, întâia mea învățătoare,
Cu povețe drepte calea-mi sameni
Și mă-ndemni spre dragostea de oameni
Ca spre cel mai scump dintre izvoare.

Știu că mă ferești de orice rău,
Și-ți mângâi cu palma mea cea mică
Bluza mirosind a levănțică,
Mamă, când mă strângi la pieptul tău.

Ultima ninsoare-ncarcă merii
Dar, curând, ce plini vor fi de floare!
Martie, mămico! Sărbătoare!
Sărbătoarea ta și-a primăverii...

ÎNVĂȚĂTOAREA

Țin minte-un timp ce nu l-a șters uitarea,
Când, lângă chipul mamei, mult iubit,
Îmi apărea alăturaea alt chip,
Un chip frumos și bland: învățătoarea.

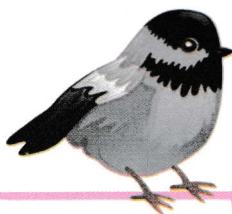
Eram copii, vreo douăzeci în clasă,
Unii mai vrednici, alții mai poznași,
Dar toți tăceam când auzeam pe sală
Mult așteptății, cunoșcuții pași.

Intra cum ar intra în casa ei
Și ne vorbea de câte sunt pe lume,
În limpezi vorbe, pline de temei,
Și pentru înțelesul nostru-anume.

Voi ști oricând, chiar anii de-ar mai trece,
De ochii ei, de părul ei bălai,
De mersul, de dulceața ei din grai,
De-nvățătura-i, niciodată rece.

*Dragii mei copii, vă dau
Cartea prințului Miorlau.
Dacă-n ea o să găsiți
Mulți copii nesuferiți,
Ajutați pe scriitor
Ca-n volumul viitor
Să se-ocupe nu de prinți,
Ci de voi, copii cuminți.*

PRINȚUL MIORLAU

Într-o împărătie cam ploioasă,
trăiau un împărat și-o-mpărăteasă
ce-aveau, cum se cuvine, și un prinț,
singur la părinți.

Prințul era de șase anișori
și miorlăia din noapte până-n zori.

În loc de „vreau!“ spunea „miorlau!“
și tot „miorlau!“ pentru „nu vreau!“
(– N-am înțeles! veți spune voi.

Ce-i asta, prinț? Sau e pisoi?

Te rugăm să nu-ți urmezi povestea până nu ne lămurești
acestea.

– Răbdare, dragii mei copii,
și singuri vă veți lămuri.)

